

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΑΤΙΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ
ΕΣΤΙ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ

Εστι δίκης οφθαλμός
 ος τα πάνθ' ορά.
 Στο τιμόνι της Ελλάδας
 είναι η Αριστερά.
 Οδηγεί και τραγουδάει
 ολαρία ολαρά,
 ελληνόπουλα γκουντιμπάι,
 γειά σου Αντώνη Σαμαρά.

Εστι δίκης οφθαλμός
 ος τα πάνθ' ορά.
 Απ' την τίμια Ελλάδα
 έξω η διαφθορά.
 Ζήτω στην Δημοκρατία
 όχι εις τον φασισμό
 και ολίγα υπουργεία
 μ' εθνικό προορισμό.

Εστι δίκης οφθαλμός
 ος τα πάνθ' ορά.
 Απ' την μιά στιγμή στην άλλην
 ορατή η διαφορά.
 Νοιώθει αισιοδοξία
 ο ταλαίπωρος λαός
 και γελά με σημασία
 απ' τον θρόνο του ο θεός.

Εστι δίκης οφθαλμός
 και αντίρρηση καμιά,
 η Ελλάδα ταξιδεύει
 μ' ανοιγμένα τα πανιά.
 Κατεβαίνει στην Ευρώπη
 συναντά τον Όλι Ρεν
 και ντουέτο τραγουδάνε
 την μικρή Λιλή Μαρλέν.

Εστι δίκης οφθαλμός
 της Ελλάδας μας λαέ,
 στην γωνιά του παραμένει
 άλαλο το ΚουΚουΕ.
 Στην προσπάθεια ετούτη
 βάζει πλάτη ο Καρμένος
 πρόθυμος να βοηθήσει
 το πολύπαθόν μας γένος.

Ως χώρα βαίνουμε καλά
 συνέλληνα κολίγια
 κι απ' τους που τάζουνε πολλά
 να περιμένεις λίγα...

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Ανοιχτή επιστολή του Παναγιώτη Ζυγούρη προς το Υπουργείο Υγείας και προς κάθε Έλληνα φορολογούμενο

Δρ. Παναγιώτης Ζυγούρης *

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
 Προς τον Υπουργό Υγείας
 Προς τον Γραμματέα του
 Υπουργείου Υγείας
 Προς κάθε Έλληνα Φο-
 ρολογούμενο
 Κ. Υπουργέ
 Κατ' αρχήν θα ήθελα να
 σας ευχηθώ Καλή Επιτυχία
 στο εξαιρετικά δύσκολο και
 εν μέσω αντίξοων συνθηκών,
 έργο το οποίο αναλαμβάνετε.
 Προφανώς και δεν είναι ε-
 φικτό μέσω μιας επιστολής
 να σας θίξω έστω και ένα μέ-
 ρος των προβλημάτων που αφορούν το χώρο της Υγείας,
 που είμαι βέβαιος ότι και λόγω της προϋπηρεσίας σας σαν
 γραμματέας του υπουργείου υγείας γνωρίζετε. Σαφώς και
 είναι εξαιρετικά σημαντικό η ανάπτυξη της Πρωτοβάθμιας
 Βαθμίδας Παροχής Υπηρεσιών Υγείας δεδομένου ότι αυτή
 είναι που θα εξοικονομήσει στο μέλλον πόρους για το σύ-
 στημα και παράλληλα θα βελτιώσει και το επίπεδο υγείας
 των Ελλήνων. Εκείνο όμως που θα εξοικονομήσει ταχύτερα
 πόρους και θα επιτρέψει την επωφελέστερη κατανομή τους
 είναι η ορθολογική Διοίκηση και Διαχείριση των Ιδρυμά-
 των Δευτεροβάθμιας και Τριτοβάθμιας Περίθαλψης ήτοι
 των Κέντρων Υγείας και κυρίως των Νοσοκομείων, τα ο-
 ποία ως είναι γνωστόν έχουν αποτελέσει χώρο συναλλα-
 γών, καταχρήσεων, σπατάλης και διαφθοράς.

Προφανώς, για όλα τα ανωτέρω και κατά συνέπεια για
 την μη αποδοτικότητα αλλά και αναποτελεσματικότητα
 των υπηρεσιών τους είναι υπεύθυνοι οι Διοικήσεις τους.
 Περισσότερο όμως και κυρίως υπεύθυνοι ήταν εκείνοι
 που τις ΔΙΟΡΙΖΑΝΕ. Άραγε με πια κριτήρια???? Τα μονα-
 δικά κριτήρια (και αυτά είναι γνωστά σε όλους) ήταν αυτά
 της κομματικής προέλευσης και κυρίως αυτό της «αντα-
 μοιβής» για τη συνεισφορά στους «αγώνες της παράταξης»
 που δεν εστέφθησαν από προσωπική επιτυχία (βλέπε ε-
 κλογή).

Αποτέλεσμα όλων τούτων είναι η σημερινή κατάντια του
 Συστήματος Υγείας που και αναποτελεσματικό αλλά και
 μη αποδοτικό και παράλληλα εξαιρετικά κοστοβόρο είναι.

Κατά καιρούς είδαμε να διορίζονται, Πρόεδροι Νοσοκο-
 μείων, Περιφερειαρχες και Αντιπεριφερειάρχες του Υγειο-
 νομικών Περιφερειών άνθρωποι που ουδεμία είχαν σχέση
 με το αντικείμενο, όπως πχ ο διορισμός ως Πρόεδρου Νο-
 σοκομείου του Πειραιά ενός, κατά τα άλλα συμπαθούς
 μάλλον αλλά εντελώς ακατάλληλου για διοίκηση Νοσοκο-
 μείου, ηθοποιού από ένα σχετικά πρόσφατο Υπουργό Υ-
 γείας. Βεβαίως αυτό το παράδειγμα δεν είναι το μοναδικό
 αλλά μάλλον είναι και το πλέον σύνθημα. Πρώην Αξιωμα-
 τικοί του Στρατού, Δικηγόροι, Οδοντίατροι, Δάσκαλοι,
 Γιατροί ακόμα και Ιχθυοκαλλιεργητές κ.α έχουν διορισθεί

σε αυτές τις κρίσιμες θέσεις με δύο και μόνο κοινά χαρα-
 κτηριστικά :

Α) Τη κομματική τους ιδιότητα και
 Β) το εντελώς άσχετο του γνωστικού του αντικειμένου
 με το στοιχειώδως απαιτούμενο για την άσκηση των κα-
 θκόντων τους.

Αποτέλεσμα όλων τούτων ήταν η υπερχρέωση των Νο-
 σοκομείων, η ανεπαρκής παροχή υπηρεσιών Υγείας προς
 τους βεβαίως φορολογούμενους, και για αυτό πολίτες, και
 κατά συνέπεια η επιδείνωση της υγείας του Ελληνικού
 Λαού με μείωση ακόμα και αυτού του προσδόκιμου επι-
 βίωσης.

Παράλληλα ο Έλληνας πληρώνει αδρά για την εκπαί-
 δευση φοιτητών σε ΑΕΙ, σε Μεταπτυχιακά αλλά και Διδα-
 κτορικά προγράμματα με αντικείμενο τη Διοίκηση Μο-
 νάδων Υγείας. Υποτιθέμενος σκοπός της ύπαρξης των
 σχολών αυτών είναι τόσο η παροχή αποδοτικών υπηρε-
 σιών προς τη πατρίδα όσο και η ικανοποίηση των εργα-
 σιακών τους αναγκών. Αξιοσημείωτο είναι ότι σήμερα
 υπάρχουν τέτοια στελέχη που ανήκουν σε όλο το πολιτι-
 κό φάσμα οπότε ακόμα και αυτό το σαθρό επχείρημα ότι
 οι αντίστοιχες θέσεις πρέπει να δίνονται σε κομματικούς
 προκειμένου να προάγεται η εκάστοτε κυβερνητική πολι-
 τική δεν μπορεί να σταθεί.

**Ευλόγως, κατά συνέπεια, προκύπτει το προφα-
 νές δίλλημα: Χρειαζόμαστε αυτούς τους Εξειδι-
 κευμένους, κατάλληλα Εκπαιδευμένους όπως και
 τις γνώσεις τους άρα και τις αντίστοιχες σχολές,
 οπότε ορθώς καταβάλλουμε τους φόρους μας σαν
 πολίτες ώστε να απολαύσουμε και τα αντίστοιχα
 οφέλη ή αφελώς και ματαιώς σπαταλάμε πόρους
 που σε καμιά περίπτωση δεν θα είναι ανταποδοτι-
 κοί;**

Λογικότητα, λοιπόν, κύριοι αρμόδιοι και κυρίως εσείς
 κ. Υπουργέ πρέπει να αποφασίσετε ότι αν χρειαζόμαστε
 την ύπαρξη των σχολών αυτών, ώστε να αξιοποιούνται
 τα παραγόμενα στελέχη, ορθώς χρηματοδοτούμε την ύ-
 παρξή τους και άρα πρέπει να συνεχίσουν να υπάρχουν
 γιατί είναι ανταποδοτικές. Αν όμως, σε αντίθετη περίπτω-
 ση, δεν χρειαζόμαστε τέτοια στελέχη, οι σχολές πρέπει ά-
 μεσα να κλείσουν ως μη αποδοτικές και μη κοινωνικά
 χρήσιμες.

Η προσωπική μου άποψη είναι προφανής, προκύπτει δε
 εξ' όλων σας προανέφερα, ενδεχομένως και να μην την
 ασπάζεσθε, είμαι όμως απολύτως βέβαιος ότι οιαδήποτε
 σχετική απόφαση σας θα έχει ιδιαίτερες επιπτώσεις -
 πλην των οικονομικών και πολιτικών επιπτώσεων-
 στην υγεία του Ελληνικού Λαού.

* Πηλαστικός Χειρουργός
 Επ. Καθηγητής Χειρ/κής ΤΕΙ Στερεάς
 Διδάκτωρ Ιατρικής Σχολής Παν/μιου Αθηνών
 Κάτοχος Μεταπτυχιακού τίτλου Σπουδών
 στη Διοίκηση Μονάδων Υγείας

 Του Δημήτρη Γ. Μπράνη
 Σ.Σ. - Νομικού - Δημοσιογράφου

«Γεφύρι της Άρτας». Πο-
 λυιστορικό και πολυθρύλητο!!! Μνημείο πολυπερίφη-
 μο!!! Και πολυένδοξο και
 πολυακουστό!!! Δεν υπάρχει
 πλέον. Η κακοκαιρία το γκρέ-
 μισε. Δεν το «εφείσθη». Φέρ-
 θηκε σκληρά και ανάληπτα.

Πολυϊστορικό και πολυ-
 θρύλητο!!! Κατασκευάστηκε
 κατά το: 1602 - 1606. Κατά
 τη λαϊκή παράδοση κτίστηκε
 κατά τους Ρωμαϊκούς χρό-
 νους. Σημειωτέον δε, ότι ήταν
 και το δυτικό όριο της απελευθερωμένης Ελλάδας έως το
 1913, βορείως δε ήταν το όρος: «ΟΘΡΥΣ». Ήταν καμπυλωτό
 και στηριζόταν μόνο στα δύο άκρα του. Είχε δε πλάτος 40
 μέτρα. Κάτω περνούσε ο ποταμός Αραχθός. Ήταν πολυει-
 κυστικό και πολυθαυμαστό!!!

Θεωρώ σκόπιμο να παραθέσω κατωτέρω το σχετικό λαϊ-
 κό άσμα - δημοτικό τραγούδι, που τραγούδησαν γενεές ο-
 λόκληρες - και να υπογραμμίσω το βαθύτερο νόημά του.
 Είναι ένα λαϊκό άσμα βαθύτατα ανθρώπινο, που συγκινεί
 βαθύτατα και διδάσκει το εξής: Για να γίνει ένα έργο σοβαρό
 και αιώνιο, ένα έργο ολκής χρειάζονται σκληρές θυσίες.
 Ιδού το σχετικό λαϊκό άσμα!!!

Σαράντα πέντε μάστοροι και εξήντα μαθητάδες.
 Τρεις χρόνους εδουλεύανε στις Άρτας το γεφύρι.
 Ολημερίς εκτίζανε, το βράδυ εγκρεμιζόταν.
 Μοιρολογούν οι μάστοροι και κλαίν' οι μαθητάδες...

Η κακοκαιρία δεν: «εφείσθη» ουδέ του: «Γεφυριού της Άρτας»

Αλληόμιμο στους κόπους μας, κρίμα στις δούλεψές μας...

...Πουλήκι εδιάβη κι έκατσεν αντίκρου στο ποτάμι.
 Δεν εκελάηδεν σαν πουλί, μηδέ σαν χειλιδόνι,
 μον' εκελάηδεν κι έλεγε μ' ανθρώπινη λαλιτσα.

- Α δε στεριώσεται άνθρωπο, γεφύρι δε στεριώνει
 και μη στεριώσεται ορφανό, μη ξένο, μη διαβάτη,
 παρά του πρωτομάστορα την όμορφη γυναίκα,
 που έρχεται αργά τ' αποταχύ και πάρωρα το γιόμα."

Τ' άκουσ' ο Πρωτομάστορας και του θανάτου πέφτει.
 Πιάνει, μνηαίει της ηυγερός με το πουλί τ' ανδόνι,
 αργά ντυθεί, αργά αλληαχτεί, αργά να πάει το γιόμα...
 ...Και το πουλί παράκουσε κι αλληοίως πήγε και τάπε.

- Γοργά ντυθείς, γοργά αλληαχθείς, γοργά να πας το γιόμα...
 Να τινε και ξεπρόβαθεν από την άσπρη στράτα.
 Τη βλέπει ο πρωτομάστορας, ραγίζεται η καρδιά του.
 - Γειά σας χαρά σας, μάστοροι και σεις οι μαθητάδες.

Μα τι έχει ο πρωτομάστορας και είναι βαργκιωμισμένος;
 Το δαχτυλίδι τούπεσε στην πρώτη την καμάρα.
 Και ποιος να μπει και ποιος να βγει, το δαχτυλίδι ναύρει:

- Μάστορα μην πικραίνεσαι κι εγώ να πα στο φέρω.

Μηδέ καλά κατέβηκε, μηδέ στη μέση επήγε.
 - Τράβα, καλέ μ' την άλυσσο, τράβα την αλυσσίδα
 τι όλο τον κόσμο γύρισα και τίποτα δεν πύρα.
 Ένας πικάει με το μιστρί κι άηλος με τον ασβέστη.

Ρίχνει κι ο πρωτομάστορας την πιο μεγάλη πέτρα.
 - Αλήμινο στη μοίρα μας, κρίμα στο ριζικό μας!
 Τρεις αδελφάδες είμασταν, κι οι τρεις κακογραμμένες.
 Η μια 'χτισε το Δούναβη κι η άλλη τον Ευφράτη.

Και γω η πιο στερνότερη της Άρτας το γιοφύρι.
 Ως τρέμει το καρυόφυλλο να τρέμει το γεφύρι,
 κι ως πέφτουν τα μαλλιάκια μου να πέφτουν οι διαβάτες.

- Κόρη, το λόγον άλληαξε κι άλλη κατάρα δώσε.
 Τ' χεις αδερφό στην ξενιτιά μη λάχει και περάσει.
 - "Αν τρέμουν τ' άγρια βουνά, να τρέμει το γιοφύρι,
 κι αν πέφτουν τ' άγρια πουλιά, να πέφτουν οι διαβάτες,
 τ' έχω αδερφό στην ξενιτιά, μη λάχει και περάσει.